

**ПРОБЛЕМИ ЗАРАХУВАННЯ СТРОКУ ПЕРЕБУВАННЯ ОСОБИ, ДО ЯКОЇ
ЗАСТОСОВУВАЛИСЯ ПРИМУСОВІ ЗАХОДИ МЕДИЧНОГО ХАРАКТЕРУ,
У СТРОК ВІДБУВАННЯ ПОКАРАННЯ ЗА ПРАВИЛАМИ, ПЕРЕДБАЧЕНИМИ
Ч. 5 СТ. 72 КК УКРАЇНИ У РЕДАКЦІЇ «ЗАКОНУ САВЧЕНКО»**

**PROBLEMS INCORPORATION OF THE PERIOD OF STAY OF A PERSON TO WHOM
COERCIVE MEASURES OF A MEDICAL CHARACTER ARE APPLIED TO THE PERIOD
OF PUNISHMENT SERVED IN ACCORDANCE WITH THE RULES PROVIDED FOR IN PART 5
OF ART. 72 OF THE CRIMINAL CODE OF UKRAINE AS EDITED BY “SAVCHENKO’S LAW”**

**Загиней-Заболотенко З.А., д.ю.н., професор,
начальник відділу аналітичної та правової роботи**

*Касаційний кримінальний суд управління аналітичної допомоги касаційним судам
та Великій Палаті Верховного Суду департаменту аналітичної та правової роботи Верховного Суду*

**Чаплук О.І., к.ю.н., доцент,
доцент кафедри публічного права**

Київський університет імені Бориса Грінченка

У статті висвітлюється проблема можливості зарахування строку особи, до якої застосовувалися примусові заходи медичного характеру, у строк відбування покарання за правилами, передбаченими частиною п'ятою статті 72 КК України (у редакції «Закону Савченка»). Встановлено правову природу попереднього ув'язнення та примусових заходів медичного характеру, встановлено й охарактеризовано їх відмінні ознаки. На підставі аналізу судової практики виявлено два протилежні підходи вирішення судами цього питання. Зроблено висновок, що з огляду на різну правову природу примусових заходів медичного характеру та попереднього ув'язнення, а також з огляду на те, що у частині 5 статті 72 КК України (у редакції «Закону Савченка») була відсутня вказівка на можливість застосування правила «день за два» до осіб, які відбували примусові заходи медичного характеру під час дії вказаного Закону, у разі вчинення засудженою особою кримінального правопорушення, правові наслідки якого продовжувалися під час чинності «Закону Савченка», правила зарахування судом у строк призначеного засудженій особі покарання у виді позбавлення волі, передбачені частиною 5 статті 72 КК України (у редакції «Закону Савченка») стосуються виключно ситуацій, коли у строк такого покарання зараховується строк попереднього ув'язнення, а не строк примусових заходів медичного характеру. У разі вирішення судом питання про зарахування особи, яка вчинила кримінальне правопорушення, правові наслідки якого продовжувалися під час чинності «Закону Савченка», у строк призначеного покарання у виді позбавлення волі строку застосованих до нього примусових заходів медичного характеру, він повинен керуватися не правилами, передбаченими частиною 5 статті 72 КК України (у редакції «Закону Савченка»), а правилами, визначеними частиною 4 статті 84 КК України та ч. 3 ст. 515 КПК України.

Ключові слова: призначення покарання, примусові заходи медичного характеру, попереднє ув'язнення, зарахування, «Закон Савченка», чинність, судова практика.

The article highlights the problem of the possibility of counting the term of a person to whom coercive measures of a medical nature were applied to the term of punishment according to the rules provided by part five of Article 72 of the Criminal Code of Ukraine (as amended by the “Savchenko Law”). The legal nature of pre-trial detention and coercive measures of a medical nature have been established, their distinguishing features have been established and characterized. Based on the analysis of judicial practice, two opposite approaches to solving this issue by the courts were revealed. It was concluded that in view of the different legal nature of coercive measures of a medical nature and pre-trial detention, as well as in view of the fact that in part 5 of Article 72 of the Criminal Code of Ukraine (as amended by the “Savchenko Law”) there was no indication of the possibility of applying the “day for two” rules for persons who underwent coercive measures of a medical nature during the validity of the specified Law, in the event that the convicted person committed a criminal offense, the legal consequences of which continued during the validity of the “Savchenko Law”, the rules for crediting by the court to the term of the sentence imposed on the convicted person in the form of deprivation of liberty, provided for in part 5 of Article 72 of the Criminal Code of Ukraine (as amended by the “Savchenko Law”) refer exclusively to situations where the term of such punishment includes the term of pre-trial detention, and not the term of coercive measures of a medical nature. In the event that the court resolves the issue of enrolling a person who committed a criminal offense, the legal consequences of which continued during the validity of the “Savchenko Law”, during the term of the imposed punishment in the form of deprivation of liberty, the term of coercive measures of a medical nature applied to him should be guided not by the rules provided for Part 5 of Article 72 of the Criminal Code of Ukraine (as amended by the “Savchenko Law”), and the rules defined by Part 4 of Article 84 of the Criminal Code of Ukraine and part 3 of Art. 515 of the Criminal Procedure Code of Ukraine.

Key words: sentencing, coercive measures of a medical nature, pre-trial detention, enrollment, “Savchenko Law”, validity, court practice.

Закон України від 26.11.2015 № 838-VIII «Про внесення зміни до Кримінального кодексу України щодо удосконалення порядку зарахування судом строку попереднього ув'язнення у строк покарання» (день за два) (далі – Закон Савченка) був чинним протягом нетривалого часу (з 25.12.2015 по 21.06.2017). Нагадаємо, що відповідно до «Закону Савченка», яким вносилися зміни у ч. 5 ст. 72 Кримінального кодексу України (далі – КК) суди у разі засудження особи до позбавлення волі повинні зараховувати строк попереднього ув'язнення в строк покарання за правилом «один день попереднього ув'язнення дорівнює двом дням позбавлення волі» (далі – «день за два»). Під час цього періоду цей Закон викликав нео-

днозначне сприйняття як громадськістю, так і практичними працівниками, науковою спільнотою. Здебільшого аналіз положень ч. 5 ст. 72 КК у редакції «Закону Савченка» стосувався їх ретроактивної дії, а також кримінально-правових та кримінально-виконавчих наслідків відповідного правила «день за два». У цій царині згадаємо праці О. З. Гладуна [1], А. О. Галая [2], І. І. Давидович [3] О. О. Дудорова, Є. О. Письменського [4], Ю. А. Пономаренка [5] та інших науковців. З аналізу наукового доробку вбачається, що у жодній праці не висвітлюється питання про те, чи підлягають зарахуванню у строк покарання у виді позбавлення волі за правилами «день за два» особи, до якої було застосовано примусові заходи медич-

ного характеру (далі – ПЗМХ), якщо відбування таких заходів повністю чи частково припадало на час винності ч. 5 ст. 72 КК у редакції «Закону Савченко».

Метою цієї статті є дослідження питання про те, чи зараховується у строк відбування покарання у виді позбавлення волі як попереднє ув'язнення строк перебування особи, до якої застосовано ПЗМХ, з розрахунку один день попереднього ув'язнення за два дні позбавлення волі (за правилами, передбаченими ч. 5 ст. 72 КК у редакції «Закону Савченко»).

Судова практика стосовно вирішення питання, що є метою цієї статті, є доволі неоднозначною. Відповідно до першого підходу строк застосування до особи ПЗМХ не зараховувався судами у строк призначеного покарання за правилами, передбаченими ч. 5 ст. 72 КК у редакції «Закону Савченко». Це ухвала Львівського апеляційного суду від 17.02.2020 у справі № 452/1863/18, яка була залишена без зміни постановою Верховного Суду (далі – ВС) від 21.10.2020, що не оскаржувалася до касаційної інстанції з підстав неправильного застосування положень ч. 5 ст. 72 КК у редакції «Закону Савченко», та якою було змінено вирок Шевченківського районного суду м. Львова від 30.09.2019; ухвала Харківського районного суду Харківської області від 11.12.2018 у справі № 635/6908/18; вирок Тернопільського міськрайонного суду Тернопільської області від 14.02.2022 у справі №607/13193/16-к; вирок Ніжинського міськрайонного суду Чернігівської області від 23.07.2021 у справі № 740/2991/16-к.

Згідно з іншим підходом суди першої та апеляційної інстанції зараховували строк застосування ПЗМХ в строк покарання за правилами, передбаченими у ч. 5 ст. 72 КК у редакції «Закону Савченко» з розрахунку один день ПЗМХ за два дні позбавлення волі. Йдеться про вирок Краматорського міського суду Донецької області від 14.06.2021 у справі № 229/2786/20, що був залишений без зміни у цій частині ухвалою Донецького апеляційного суду від 01.09.2021; вирок Калуського міськрайонного суду Івано-Франківської області від 07.09.2020 у справі № 350/394/18; вирок Сихівського районного суду м. Львова від 17.09.2021 у справі № 454/1258/16-к, який було змінено ухвалою Львівського апеляційного суду від 16.12.2021 у частині зміни кінцевої дати зарахування за правилами «день за два» та залишено без зміни постановою ВС від 08.09.2022.

ВС 29.03.2023 у справі № 596/638/17 прийняв постанову, в якій відображено правову позицію щодо вирішення окресленого питання. Так, за вирокком Чортківського районного суду Тернопільської області від 26.01.2022 ОСОБА_1 визнано винуватим у вчиненні злочинів, передбачених ч. 1 ст. 122, пунктами 9, 13 ч. 2 ст. 115 КК, і призначено остаточне покарання у виді довічного позбавлення волі. Відповідно до ч. 5 ст. 72 КК зараховано ОСОБА_1 у строк відбування покарання строк його попереднього ув'язнення з розрахунку один день попереднього ув'язнення за два дні позбавлення волі з 09.05.2016 по 07.07.2018 та з 21.02.2020 до вступу вироку в законну силу. Тернопільський апеляційний суд ухвалою від 23.03.2022 залишив без зміни вирок районного суду. Захисник ОСОБА_2 оскаржив рішення судів першої та апеляційної інстанцій до ВС, вказуючи, зокрема, на неправильному застосуванні вимог ч. 5 ст. 72 КК (у редакції «Закону Савченко»), оскільки, як стверджується у касаційній скарзі, ОСОБА_1 при призначенні покарання не враховано у строк попереднього ув'язнення час його перебування в Дніпровській філії «Спеціальний заклад з надання психіатричної допомоги». З матеріалів провадження вбачається, що до обвинуваченого ОСОБА_1 на підставі ухвали Чортківського районного суду Тернопільської області від 08.05.2018 було застосовано ПЗМХ у вигляді госпіталізації до психіатричного закладу із суворим наглядом і запобіжний захід тримання

під вартою ОСОБА_7, продовжений до 11.05.2018, але не більше двох місяців, тобто до 07.07.2018. Застосування ПЗМХ було припинено згідно з ухвалою цього суду від 21.02.2020.

Як зазначив ВС, відповідно до п. «г» ч. 5 ст. 72 КК у редакції «Закону Савченко» у строк попереднього ув'язнення включається строк перебування обвинуваченого у відповідному стаціонарному медичному закладі при проведенні судово-медичної або судово-психіатричної експертизи. Отже, вказана норма закону стосується виключно ситуацій, коли у строк такого покарання зараховується строк попереднього ув'язнення, а саме перебування особи в установі, яка призначена для утримування осіб, щодо яких було обрано запобіжний захід у вигляді взяття під варту на будь-якій стадії кримінального судочинства (СІЗО), а не строк перебування особи у психіатричному закладі, в якому застосовують ПЗМХ. У зв'язку з цим ВС визнав необґрунтованими доводи у касаційній скарзі захисника ОСОБА_2 про незарахування ОСОБА_1 судом першої інстанції на підставі ч. 2 ст. 72 КК в редакції «Закону Савченко» у строк покарання строку попереднього ув'язнення, тобто перебування його на лікуванні у психіатричній лікарні з 08.07.2018 року по 20.02.2020.

Прийнявши, на нашу думку, правильне рішення, та підтвердивши правильність першого з зазначених вище підходів стосовно неможливості застосування правила «день за два» до осіб, які відбували ПЗМХ, ВС обійшов увагою іншу проблему, яка, вочевидь, є більш складною та неоднозначною, аніж буквальне тлумачення положень ч. 2 ст. 72 КК у редакції «Закону Савченко» (перебування обвинуваченого у стаціонарному медичному закладі при проведенні судово-медичної або судово-психіатричної експертизи) та формулювання «ПЗМХ», результатом якого є нетотожність відповідних термінологічних зворотів, а отже й неможливість застосування правила «день за два» до особи, до якої застосовувалися такі заходи. Однак аналіз ч. 2 ст. 72 КК у редакції «Закону Савченко», а також окремих міжнародних документів (зокрема, Резолюції 46/119 Генеральної Асамблеї ООН «Захист осіб з психічними захворюваннями та поліпшення психіатричної допомоги» 1992 року) вказує на те, що ПЗМХ можливо асоціювати з попереднім ув'язненням. Тому, як свідчить мотивування рішень судами, які приймали рішення про зарахування строку ПЗМХ у строк покарання у виді позбавлення волі «день за два», вона фактично ототожнювали ПЗМХ з попереднім ув'язненням. Проте, на нашу думку, це хибний шлях.

Порядок здійснення попереднього ув'язнення та застосування ПЗМХ істотно відрізняється. Порядок здійснення попереднього ув'язнення закріплено у Кримінальному процесуальному кодексі України (далі – КПК) та в Законі України від 30.06.1993 № 3352-ХІІ «Про попереднє ув'язнення», а порядок застосування ПЗМХ – у КК, КПК, а також у Законі України від 22.02.2000 № 1489-ІІІ «Про психіатричну допомогу».

Різною є *правова природа попереднього ув'язнення / тримання під вартою та ПЗМХ*. Так, згідно зі статтями 176, 183 КПК тримання під вартою – це один з видів запобіжних заходів у кримінальному провадженні, що має винятковий характер та застосовується виключно у разі, якщо прокурор доведе, що жоден із більш м'яких запобіжних заходів не зможе запобігти ризикам, передбаченим ст. 177 цього Кодексу, крім випадків, передбачених частинами 6 та 7 ст. 176 КПК, тобто є заходом *кримінально-процесуального характеру*. Тоді як ПЗМХ – це заходи *кримінально-правового характеру*.

Відрізняються *попереднє ув'язнення та ПЗМХ суб'єктом, до якого вони можуть застосовуватися*. Так, згідно з ч. 1 ст. 1 Закону України «Про попереднє ув'язнення» цей запобіжний захід застосовується щодо підозрюваного, обвинуваченого (підсудного) та засудже-

ного, вирок щодо якого не набрав законної сили з підстав, передбачених КПК. ПЗМХ згідно зі ст. 93 КК можуть бути застосовані судом до осіб: 1) які вчинили у стані неосудності суспільно небезпечні діяння; 2) які вчинили у стані обмеженої осудності кримінальні правопорушення; 3) які вчинили кримінальне правопорушення у стані осудності, але захворіли на психічну хворобу до постановлення вироку або під час відбування покарання.

Відмінною є **мета попереднього ув'язнення та застосування ПЗМХ**. Згідно зі ст. 2 Закону України «Про попереднє ув'язнення» *метою попереднього ув'язнення* є запобігання можливому ухиленню особи, взятої під варту, від органів досудового розслідування та суду, перешкоджанню кримінальному провадженню або зайняттю злочинною діяльністю, а також забезпечення виконання вироку та видачі особи (екстрадиції) або її транзитного перевезення. Згідно зі ст. 92 КК метою застосування ПЗМХ є обов'язкове лікування особи, яка вчинила суспільно небезпечне діяння, що підпадає під ознаки діяння, передбаченого Особливою частиною КК, а також запобігання вчиненню нею суспільно небезпечних діянь.

Попереднє ув'язнення та ПЗМХ мають різні правові підстави застосування. Підставою для застосування попереднього ув'язнення особи може бути лише вмотивоване рішення суду про обрання як запобіжного заходу *тримання під вартою або про застосування тимчасового чи екстрадиційного арешту*, винесене відповідно до КК і КПК та/або рішення компетентного органу іноземної держави у випадках, передбачених законом, рішення суду про застосування запобіжного заходу у вигляді тримання під вартою на прохання Міжнародного кримінального суду про тимчасовий арешт або про арешт і передачу, а також постановою прокурора, прийнята у випадках та порядку, передбачених ст. 615 КПК (ст. 3 Закону України «Про попереднє ув'язнення»).

Підставою застосування ПЗМХ є ухвала суду (ст. 513 КПК). Згідно зі ст. 1 Закону України «Про психіатричну допомогу» психіатрична допомога — комплекс спеціальних заходів, спрямованих на обстеження стану психічного здоров'я осіб на підставах та в порядку, передбачених цим Законом та іншими законами України, профілактику, діагностику психічних розладів, лікування, нагляд, догляд, медичну та психологічну реабілітацію осіб, які страждають на психічні розлади, у тому числі внаслідок вживання психоактивних речовин.

Відмінною є **правова природа та порядок зарахування строків попереднього ув'язнення та ПЗМХ у строк покарання, призначеного засудженому**. Так, згідно з постановою Великої Палати ВС від 29.08.2018 у справі № 663/537/17 положення про правила складання покарань та зарахування попереднього ув'язнення, закріплені у ст. 72 КК, є нормами матеріального кримінального права. Тобто, вони мають кримінально-правовий характер. Порядок зарахування строків попереднього ув'язнення у строк покарання, призначеного засудженому, у КПК не регулюється.

Натомість порядок зарахування строків застосування до обвинуваченого ПЗМХ у строк призначеного покарання закріплено як у КК, так і в КПК. Так, згідно з ч. 4 ст. 84 КК у разі одужання осіб, зазначених у частинах 1 та 2 цієї статті, вони повинні бути направлені для відбування покарання, якщо не закінчилися строки давності, передбачені статтями 49 або 80 цього Кодексу, або відсутні інші підстави для звільнення від покарання. При цьому час, протягом якого до осіб застосовувалися ПЗМХ, зараховується в строк покарання за правилами, передбаченими в ч. 5 ст. 72 цього Кодексу, а один день позбавлення волі дорівнює одному дню застосування ПЗМХ. Згідно з ч. 1 ст. 515 КПК у разі видужання особи, яка після вчинення кримінального правопорушення захворіла на психічну хворобу або в неї настав тимчасовий розлад

психічної діяльності чи інший хворобливий стан психіки, які позбавляли її можливості усвідомлювати свої дії або керувати ними, суд на підставі висновку комісії лікарів-психіатрів своєю ухвалою припиняє застосування ПЗМХ. При цьому в разі засудження цієї особи до арешту, обмеження волі, тримання в дисциплінарному батальйоні військовослужбовців чи позбавлення волі час її перебування в медичній установі зараховується у строк відбування покарання. Тобто, зарахування строків застосування ПЗМХ має змішаний (кримінальний та кримінально-процесуальний) характер.

При цьому **системне та історичне тлумачення** ч. 5 ст. 72 КК (у тому числі і в редакції «Закону Савченко»), ч. 4 ст. 84 КК, частин 1 та 3 ст. 515 КПК свідчить про те, що ч. 5 ст. 72 КК (у редакції «Закону Савченко») існувала одночасно з ч. 4 ст. 84 КК та частинами 1 та 3 ст. 515 КПК в які відповідні зміни внесені не було. Це означає, що, очевидно, законодавець закріплював та закріплює різні порядки зарахування у строк призначеного засудженому покарання строків попереднього ув'язнення та строків ПЗМХ.

Окрім того, КПК передбачає, що кримінальне провадження щодо застосування ПЗМХ виступає як один із особливих порядків кримінального провадження (гл. 39 розділу VI). Зокрема, такий особливий порядок визначається тим, що, наприклад, якщо під час досудового розслідування будуть встановлені підстави для здійснення кримінального провадження щодо застосування ПЗМХ, слідчий, дізнавач, прокурор виносить постанову про зміну порядку досудового розслідування і продовжує його згідно з правилами, передбаченими главою 39 КПК (ч. 2 ст. 503 КПК). Водночас кримінальне провадження щодо застосування ПЗМХ може бути закрито з підстав, передбачених КПК, а саме кримінальне провадження — розпочато/продовжено у загальному порядку (ст. 513 КПК) або відновлено (ст. 515 КПК). Що стосується попереднього ув'язнення/тримання під вартою, то застосування цього запобіжного заходу жодним чином не впливає на перебіг кримінального провадження.

Також звертаємо увагу на те, що законодавець пріоритизує певні правові стани особи до попереднього ув'язнення. Так, згідно з абз. 4 ч. 5 ст. 72 КК (у редакції «Закону Савченко») у строк попереднього ув'язнення включається строк: а) затримання особи без ухвали слідчого судді, суду; б) затримання особи на підставі ухвали слідчого судді, суду про дозвіл на затримання; в) тримання особи під вартою як запобіжний захід, обраний суддею, судом на стадії досудового розслідування або під час судового розгляду кримінального провадження; г) перебування обвинуваченого у відповідному стаціонарному медичному закладі при проведенні судово-медичної або судово-психіатричної експертизи; г) перебування особи, яка відбуває покарання, в установах попереднього ув'язнення для проведення слідчих дій або участі у судовому розгляді кримінального провадження. Отже, законодавець не передбачав можливість зарахування строків застосування ПЗМХ у строки попереднього ув'язнення, що також свідчить про різну правову природу вказаних заходів, що можуть застосовуватися до особи.

Про різну правову природу попереднього ув'язнення та ПЗМХ свідчить і телеологічне тлумачення положення ч. 5 ст. 72 КК, що ґрунтується, зокрема, на з'ясуванні «волі законодавця» при внесенні змін, що втілено у «Законі Савченко». Метою його прийняття згідно з пояснювальною запискою до відповідного законопроекту було відновлення прав і законних інтересів людей, засуджених до позбавлення волі, права яких були значно обмежені під час утримання під вартою; сприяння зменшенню строків утримання в слідчих ізоляторах громадян, які знаходяться під слідством і судом; приведення у відповідність до міжнародних стандартів умов утримання під вартою; значне

зменшення строків утримання осіб у слідчих ізоляторах; економія бюджетних коштів у зв'язку із скороченням кількості людей, яких утримують у слідчих ізоляторах.

Обґрунтовуючи необхідність прийняття цього Закону, його автори вказали, що сучасні умови перебування затриманих осіб в слідчих ізоляторах є неналежними. Зокрема, камери, в яких утримують людей, часто переповнені та не відповідають мінімальним санітарним вимогам. Такі умови утримання принижують гідність осіб, які ще не визнані судом винними у вчиненні злочину. Особи можуть роками перебувати у слідчих ізоляторах без винесення щодо них обвинувального вироку, що є неприпустимим з огляду на конституційно встановлену презумпцію невинуватості. Як стверджується у пояснювальній записці законопроекту, умови відбування покарання осіб, визнаних винними, у виправних колоніях різних рівнів безпеки є кращими, ніж умови утримання в слідчих ізоляторах, де перебувають особи, які тільки підозрюються у скоєнні правопорушення. У той час як відповідно до міжнародної практики, умови утримання під вартою під час попереднього ув'язнення не можуть бути суворішими призначеного судом покарання за кримінальне правопорушення.

Таким чином, як свідчить аналіз пояснювальної записки законопроекту, його автори вказують на необхідність встановлення спеціальної процедури захування під час призначення покарання у строк позбавлення волі виключно строку попереднього ув'язнення, мотивуючи

таку необхідність тим, що умови тримання під вартою є гіршими за умови виконання покарання у виді позбавлення волі. Будь-які вказівки на можливість захування строків застосування ПЗМХ в строк покарання в пояснювальній записці відсутні.

Отже, ураховуючи викладене вище, доходимо висновку, що з огляду на різну правову природу ПЗМХ та попереднього ув'язнення, а також з огляду на те, що у ч. 5 ст. 72 КК (у редакції «Закону Савченко») була відсутня вказівка на можливість застосування правила «день за два» до осіб, які відбували ПЗМХ під час дії вказаного Закону, у разі вчинення засудженою особою кримінального правопорушення, правові наслідки якого продовжувалися під час чинності «Закону Савченко», правила захування судом у строк призначеного засудженій особі покарання у виді позбавлення волі, передбачені ч. 5 ст. 72 (у редакції «Закону Савченко») стосуються виключно ситуацій, коли у строк такого покарання захується строк попереднього ув'язнення, а не строк застосування примусових заходів медичного характеру. У разі вирішення судом питання про захування особі, яка вчинила кримінальне правопорушення, правові наслідки якого продовжувалися під час чинності «Закону Савченко», у строк призначеного покарання у виді позбавлення волі строку застосованих до нього примусових заходів медичного характеру, він повинен керуватися не правилами, передбаченими ч. 5 ст. 72 КК (у редакції «Закону Савченко»), а правилами, визначеними ч. 4 ст. 84 КК та ч. 3 ст. 515 КПК.

ЛІТЕРАТУРА

1. Гладун О. Захування судом строку попереднього ув'язнення в строк покарання. Новий порядок: проблеми правозастосування. *Юридичний вісник України*. 2016. № 4. URL: http://www.akademia.gp.gov.ua/userfiles/file/Academia2016/Akt_schema/new_strok.pdf (дата зверн. 15.04.2023).
2. Галай А. Сучасні підходи до визначення строку попереднього ув'язнення. *Науковий часопис Національної академії прокуратури України*. 2016. № 2. С. 59–66. URL: <http://www.chasopysnapu.gp.gov.ua/ua/pdf/10-2016/01/galaj.pdf> (дата зверн. 15.04.2023).
3. Давидович І. І. Пом'якшення призначеного покарання внаслідок зворотної дії кримінального закону: проблеми застосування ч. 3 ст. 74 Кримінального кодексу України. *Підприємництво, господарство і право*. 2020. № 3. С. 244–250.
4. Дудоров, О. О., Письменський, Є. О. Проблема захування попереднього ув'язнення в строк покарання в контексті забезпечення єдності судової практики. *Вісник Луганського державного університету внутрішніх справ імені Е. О. Дідоренка*. 2018 № 4 (84). С. 78–93. URL: http://www.akademia.gp.gov.ua/userfiles/file/Academia2016/Akt_schema/new_strok.pdf (дата зверн. 15.04.2023). (дата зверн. 15.04.2023).
5. Пономаренко Ю. А. Про зворотню дію в часі «Закону Савченко». *Вісник Асоціації кримінального права України*. 2018. № 1(10). С. 32–42.